

едиција

цепни
а
на
гр
е
м

уредник

Ален Бешић

Copyright © Дејан Алексић, 2021.

Copyright © за ово издање Културни центар Новог Сада, 2021.

Сва права задржана. Ниједан део ове књиге не може се користити нити репродуковати у било ком облику без писмене сагласности издавача.

ДЕЈАН АЛЕКСИЋ

уради сам

I

AB INITIO

Многа врата у мени
Цвиле и лупају на ветру
Толико старом и сенилном
Да и не памти провалнике

Али повремено издалека
Донесе звуке њихових
Тријумфалних песама

Сабира одјеке по празним одајама
Као обесну и дивљу децу
Муцајући у очају: ко сте ви
Ко вас је пустио унутра

ТИХА БАВАРСКА СЕЛА

Возио сам кроз тиха баварска села,
Дремљива попут старинских дадиља
У беспослици, јер деца су већ у извесним
Годинама и више не верују у вилењаке.
Ево једне од њих: зева док вади
Опаран кончић из кецеље.

Нигде светлост није толико лења;
Улази кроз прозоре мале као птичја истина.
Вране на жицама далековода у пољу –
Нотни запис за живахне окретне игре
У којима напор постојања не иде даље
Од жеље да се ослонац пронађе у топлом телу.

Иза поља, и још даље, монохроматска
Кнежевина магле инесећања скрива –
Извесно је – друго тихо баварско село.
Свакодневица понавља тему с ведрим
Старцима пред крчком окићеном
Двема сламнатим вештицама над вратима.

Кретање је завичај тела.
Возио сам кроз тиха баварска села,
Једног обичног датума, када се не решавају
Питања смисла и истине, али нешто
Свакако почне. Као када кажеш: Спава ми се.
А мислиш: Свет у мени је стар.

НАД КАТАЛОГОМ ЖЕЉА

Најживља међу мојим смешним жељама –
Да ми је риђи лутак на навијање,
Саздан да вечно понавља реченицу:
Нишџа ниси научио.

Да стоји тамо у углу, под сликом
Кубанског наивца, међу цедуљама
Где се срећу стихови и дневна задужења.

Замишљам своје вечери наспрам њега,
Отровни рефрен механике
Лишен сувишних апстракција.

Тренутак дубоке меланхолије
Док иза цврчи уље у тигању
И сва вера у себе виси над питањем:
Поставити вечеру или изнова навити опругу?

Најсмешнија међу мојим живим жељама –
Носити у џепу капута једну малу гнозу;
Вртети је међу прстима као привезак,
Као писмо на алфabetу за слепе.

Замишљам своја јутра испуњена журбом,
Ритмове процедура зањиханих
Као кубански кукови у салси;
Понављања од којих вечност личи на танкоусту
Службеницу у пореском бироу.

Тренутак дубоке екстазе
Пред осећањем да се у мени затежу опруге;
Али ниоткуда руке да покрене механизам.
А вечера се хлади.

КОПРИВЕ И ЧИЧАК

Тако су досадни вртови
Уређени по вољи људског ока;
Смешна замена за краткотрајност
Руку што послују око живица.

Било би тужно замислити да нас свршетак
Света затекне у певушењу и зеву
Над симетријама племените флоре.

Једном сам миловао блесавог пса
Коме су наденули име Наполеон.
Не њамо, идиоџе – вајкао се власник
Док је Наполеон запишавао руже
Толико крупне да су љубиле тло.

Одговор на питања постављена
Из карневалске зебње – то су вртови.

Ја сам за коприву и чичак.
За ласцивну пантомиму корова
У ветровито поподне.

Може се рећи и овако:
Кад прођу историје и пресуше
Бочице с растворима против биљних ваши,
Поверуј у нешто безимено што те прераста
Као Русија под снегом.

БРОДСКИ

Прво што Гуглов претраживач
Понуди за одредницу Бродски
Јесте цена за бродски под.

Добри, алтруистични Јосиф,
Помиритељ снега и човечанства,
Сведок смисла који географија
Има за песничку правду.

Тако сам га и упознао, у веку пре Гугла,
Испружен на бродском поду
У соби једне девојке, листајући
Књигу које се тако лако одрекла.

*Узми је, биле су њене речи,
Нема ничеј суморнијеј од њезије.*

Како је лепа била пустош улица
На путу до куће, дубока ноћ
И липе у октобарском некрологу.

И брод, насукан на спрудове језика,
Усред континенталне меланхолије.

УРАДИ САМ

Годинама једина књига у нашој кући –
Занатски практикум, заденут између
Телевизора и гондоле с термометром.

Насупрот овој, књиге из моје растуће
Библиотеке биле су само имигранти
Што стрепе и мрморе у полутами.

С времена на време, седећи пред екраном,
Наспрам градова у пламену, отац би на крило
Полагао јеванђеље лаичког мајсторлука
Да отре прашину с тврдих корица.
Наш свет већ је био запао у кварове;
Љуштила се фасада и попуштали су ослонци,
Као под градом који тоне док гондолијер
Намигује младој туристкињи.

Често помислим да ми је тајне поезије
Поверила, заправо, та књига.

Уради сам, био је рефрен којим заповеда,
Као дементна владарка на чију краљевину
Падају меланхолија и димне варке.